

FØRSTE BOG

I

I en øsende Regn kom en gammel Kaleschevogn agende oppe paa Sandinge nye Stationsvej. Det var en Dag i Begyndelsen af Juli, men Himlen var sort og lav som ved Novembertid. Vandet styrtede ned; det var et fuldkomment Skybrud. Ovenpaa Kaleschens bukledede Læderhimmel havde der samlet sig en hel Sø, som skvulpedes frem og tilbage under Vognens ujævne Bevægelser. Overalt paa den bedagede Karosse, lige fra to Kufferter, der var surret fast bagpaa, indtil en stor Paraply, hvorunder et Fruentimmer krøb sammen oppe paa Bukken ved Siden af Kusken, randt Vandet i stride Strømme. Det var et ynkeligt Syn.

Havde der endda været lidt Fart i Køretøjet! Men som det der sneglede frem trukket af et Par smaa, skindmagre Heste og samvittighedsfuldt maledes sine Hjul rundt i Vejens vællingagtige Pludder, gjorde det et Indtryk, som om det havde faaet til Opgave ret at anskueliggøre for enhver Vejfarende, hvor afskyligt Vejret var, hvor trøstesløs den hele Egn strakte sig mod Horisonten med sine ensformige Markskel og nøgne Banker. Man maatte uvilkaarlig faa den Forestilling, at der inde under